

אדם בחקלה שהיא חולדה דבור חגל בכלים פסוק מכל דלך
 שיך צה נזק דשנייתן זו היא מיהתן (ג) ופסוקו בצרייתא
 ומכל ביוס (ג) בן כ"י כתי' אע"ג דקטנים הם וליכא נמימך
 ח"כמי לכו לעיוני ומיזל אפי"ה פטור מנזרית הכחוש שר ולא
 חלסקי כש"י ופסוקי"ט (ג) פסוקי"ט שחרי"ן צילפוטתוהבגדולסה

ושהוא קטן חייב עליו חס וכל לבור חבל שר שהיא
 פסקה חינו חייב עליו דאיבעי ליה לטעמי ומיזל (ג) ו' א'
 שור וא' כל בהמה לנפילת הבור. דכתיב (שמות
 כא) כקף ישיב לבטלו לכל מערי דחיה ליה בשלים:
 ולהפרשת הר סיני.

דכתיב (שס יט) חס בהמה
 חס חס לא יחיה וחיה בכלל
 בהמ' חס לרבות חס העופו'
 לתשלומי כפל. דכתיב
 (שס כב) על כל דבר פשע כל
 מערי דבר פשיעה הוא:
 ולהשבת אבדה. לכל
 חבטת חמיר (דברים כב):
 לפריקה. עזוב חצוב עמו
 (שמות כג) חף על גב דכתיב
 (שס) חמור שונאך כל בהמ'
 בכלל דילפינן חמור חמור
 משבח שנאמר בו (דברי ה)
 שורך וחמורך וכל בהמתך
 (ג): להסימה. לא תחטוף
 שור בריו (שס כה) ילפינן
 שור שור משבח. לכל לאים.
 דהרבעה אע"ג דכתיב (ויק'
 יט) בהמתך לא תרביע
 כלאים הוי נמי חיה ועוף
 בכלל דילפינן בהמה בהמה
 משבח וכן לענין כלאים
 דהנהגה דלא תחרוש בשור
 וחמור יחדיו (דברים כב)
 ילפינן שור שור משבח דהיה
 לכל שני מייס של בהמה
 חיה ועוף ומיהו לענין פסק
 ההלכה מן החורה חינו
 חייב חלא כשחורש ומנהיג
 בשני מייס שאחד עמא וא'
 טבור דומיא דשור וחמור
 חלא שאקרו חממים כל בי
 מייס בין שניהם עמאים

פרק ו' הכונס צאן לדיר ונעל (ה)
בפניה פראוי, ויצאה
והזיקה פטור. לא נעל בפניה פראוי,
ויצאה והזיקה חייב. גפרצה בלילה (ו)
או שפרצה לסטים (ז) ויצאה והזיקה,
פטור. הזציאונה לסטים, לסטים
חייבים (ח). בהניחה בחמה, או שמסרה
לחרש, שוטה וקטן, ויצאה והזיקה,
חייב. מסרה לרוצה, נכנס רוצה
תחתיו. נפלה לגנה (ט) ונהנית, משלמת
מה שנהנית. ירדה כדרך והזיקה,
משלמת מה שהזיקה. כיצד משלמת
מה שהזיקה, שמין בית סאה באותה
שדה פמה היתה יפה וכמה היא יפה.
רבי שמעון אומר, אכלה פרות
גמורים

פרק ו' (א) ופעל. פי"ה ס"ב
לעמוד ברות מליה ועמיה
מפני צמ' והחורה ישעיה
בשמיכה שן ורגל דבמעו צבו
והיתה וציער עד דיער כעין
והיתה עד דעבד כעין וציער
שואכילנה בידים כלו בשמיע':
(ג) בגולה. ח' ביום חייב דקלה
חיה לה למילתא ומתקמח ידע
שנפרעה, ח"כ גליה ח"כ יודע
לו ויאלה בהמה חילול לטרוח
יוח' מד' ח' לתזוב חתירה
באפילה. חוק': (ג) לקטים.
דחטרין לא שמועין דאפילו
לקטים פסוקי' בשלא הוילאו
חור: (ה) חייבי. ורע"ג דמשיכה
לא קניא חלא במלות המוכר
ומאן חמ' ליה למשך כו'. וכל
דכ"ל דקנס הוא שנקנס חמ'
לזולן. ופסוקי"ט (ג) דמדקמי
לרועה ולא קמי' לאחר ש"מ
מאי לרועה (ו) לרועה שחמיו
כדחי' צמ': (ז) לנינה. בלונק
מג' צעליה הקמך לנינה
הצרו חו' שהיתה כה"כ צביה
מנהגינה ונפלה כש"י (ח) ח"כ
כרי' ופסוקי"ט חלא דלפ"י קופ'
דחן ירדה הו"ל לממני דאפי'
הסילוח הצרכות משלמה
וקיעתה לה ר"א"ש וקיעתו
דדפיה כו' פסוק: (ח) גמור
דמדנקס בשדה חחר ולא בשד'
חצרו אשמיע"ג שדה חחרת
ומדנקס לקרא גבי ובער ולא
נקט גבי תשלומין ולימא חיי
מיסד שדכו ומיסד כרמו ישלם
בשדה חחר דשמין ע"ג שדה
אחרת דרשקנימי דוקא בשדה
חחר ולא צב"כ: (ט) ולהכי
חיושמין ע"ג שד' שילמה דאי
יפקוד

בין שניהם טהורים: ולשבת. דכתיב שורך וחמורך וכל בהמתך ומה בכלל בהמה וכל דבויא הוא לרבות
 עופות: שדבר הכתוב בהווה. דדבר הכגיל להיות:

פרק ו' הכונס. פטור. דהא נטרה ומאי הוה ליה למעבד: הוציאונה לסטים. אע"ג דלא הוילאוה ממש חלא
 שעמדו בפניה עד שילאה הוי כאלו הוילאוה בידים וחייבים: ב' הניחה בוזמה. מנערת לה משעת ולא
 קני לה צעליה כראוי שהיא בלתי שיוכלה לעמוד ברות מליה בלנד: נכנס הרועה תחתיו. ולא אמרי' בכה"ג
 שומר שמסר לשומר חייב שדרך הרועה הגדול למסור לרועה הקטן שחמיו (א) ולפיכך הרועה שחמיו חייב: נפלה
 לגינה. וכמו שהחלקה ונפלה בלונק חלא דחו חוזה חכרוהיה והפילה משלם מה שהזיקה דאיכו פשע צה דהוי
 ליה לאעבורינהו חר' חר' (א): מזה שנהגית. לפי הגאחה ולא לפי האיקה: שמין בית סאה באותה שדה. חון
 שמין חס הערונה לבדה מפני שמפקד מניק שמין חוזה בכל שיה ורחמנא חמר ובער בשדה חחר ודכשין
 מלמד שמין חוזה על גב שדה אחרת (ח) חלא שמין בית קאה בצוהה שדה כמה היתה שיה קודם שנאלכל ממנה
 הערונה החאה וכמה היא שיה עכשיו, והשתא לא משלם כולה דמיה דמי שלוקח בית קאה כשהיא בתבואה חינו
 מחולל צה בשביל הפקד ערונה חחר כי חס דבר מועט (ט): ר"ש אומר אכלה פירות גמורים. שכבר בשלו כל
 לרץ (גויקין)